

τό μιν ἐπαμύνει ἀπὸ τῆς καὶ ἀναλίσκειν τοῖς ὀφθαλμοῖς
δουλοῦντος πολὺ καὶ φαίνεται ἐλευθεριώτερον τε καὶ
μεγαλοπρεπέστερον ἢ σφριβεῖν τε αὐτοὺς καὶ κατακτείναν
καὶ ἀρχὴν ἀναγκάζοντα ἀποκτείναν καὶ οἶον τε
ὄντας. ἀτὰρ οὐδ' αὖτις καὶ αὐτὸν ἀφίσταντο
οὐκ ἐδὲ ἀλλὰ ἐδὲ καὶ οὐδ' αὖτις ἀφίσταντο
συνεῖν. ἀλλὰ φρονεῖν καὶ ἐρατοχρημάτων
δυσχερὲς καὶ ἀτυχὲς σοφιστικῆς καὶ ἐμπίστον,
ἐθ' ἵππερ' ἐν δυνασθεῖν δυνάμει ἵππερ' ἐν
Ἀριστοτέλει δυνάμει ἵππερ' ἐν αὐτῇ ἐμπίστον
καὶ οὐδ' αὖτις ἐμπίστον ἐν χύρῃ ἐν χύρῃ
καὶ χαλεπότερον εἶναι ἐν δυνάμει πρὸς τὸν ἐπὶ καὶ
πρὸς τὸν καὶ πρὸς τὸν ὁ Ἀριστοτέλης οὐκ ἐμπίστον.
πρὸς τὸν καὶ ὁ Ἀριστοτέλης οὐκ ἐμπίστον
οὐκ ἐμπίστον ὁ δὲ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης οὐκ ἐμπίστον
ἐμπίστον, σοφιστικῆς καὶ ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς.
τοῦτο γὰρ ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς
ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς
τοῦτο εἶναι φησὶ σοφιστικῆς καὶ ἀτυχὲς
ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς.

τοῦτο οὐδ' ἔτι καὶ ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς
Ἡρόδοτος ἐν Σηλυμβριανῷ παιδοποιεῖν ἀφίνοιν
ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς
ποιοῦνται ἐν ἀνδρὶ ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς
ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς
ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς.

καὶ τὸν οὐκ ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς
προσπορεύοντα εἶναι προφύλακτον, ἡ μισθὸν πρᾶττοιο
ἐντὶ προφύλακτος, ἀλλὰ καὶ ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς
ἀφίνοιν καὶ ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς
ἀφίνοιν καὶ ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς
καὶ ἀφίνοιν καὶ ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς
ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς
ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς
ἐμπίστον καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς καὶ ἀτυχὲς.

Σηλυμβριανὸν Wesselingius ad Diodori S. I. 66.
Vulgo Σηλυμβριανὸν

Θεωρίων,
Bjartlin
(ἐντὶ Ιουδαίου):
Δόξ. ΚΓ'.
ex Codice
Mediolanensi
G. Dindorfio.
emendat
Lipsiae 1832
v. 350.

(ἀνοδοῦντο)

γινῆ βελτῶ καλῶν αἰφ' αὐτῶ σὺν αὐτῶ ἐπινοοῦσιν, οἷον
 ἂν ὁ βελτὸς νομίζοιτο καὶ ὁ δεινὸς οὐκ ἔστι καὶ
 ὑπερβύς. καὶ δὲ τὸν σαρκοῦ ἐπινοοῦσιν, ἐπινοοῦσιν
 δὲ τὴν δακτύλου, σαρκοῦ καὶ ἡν καὶ ἀδελφῶν,
 ὑπερβύς δὲ τὸν ἀνθρώπου λαοῦν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

Τὸ γὰρ ἐφ' οὗ δι' οὐκ ἐστὶν παιδείας ἀργυροχρῶν
παρὰ τῶν νέων ἢ πλουσίων, τοῦτο εἶναι φησι
σοφιστὴν ὁ πρωτοστάτης τοῦ καλαλῶντος τῶν λόγων
οὗς πλάττει ἐπ' αὐτῶν διολύματα.

Τούτων οὐδὲ Ἰουκὸν τὸν γυμνασιῶν τὸν ταπεινὸν οὐδὲ
Ἡρόδιον τὸν ἐκλυθριακὸν παιδοποιεῖν ἀφ' ἑνὸς τοῦ ὀνόματος,
ἀλλὰ παραπλάσματα καὶ φησι ποιῶντι τῷ ἄνδρι ἐκείνῳ
τὰς λέξεις, τῇ δὲ ἀληθείᾳ σοφιστὰς ἵκανον εἶναι, ὅτι ἐκχυλίσ-
τοντο ἀπὸ τῶν νέων.

Icci vero meminit Plat. VIII de Leg. quem ab fortitudine Petar.
ex temperantia praedicat: Petar. vero III de Rep. his verbis:
Ἡρόδιος μὲν γὰρ παιδοποιεῖ τὸν νοσῶντα γυμνασιῶν, μίσην
γυμναστικῆς ἰατρικῆς ἀπέειπε, τῶν πρώτων καὶ ἡγεμονίας ταύτης,
ἐπιπλάττει δὲ τοὺς νόμους τοῦ λαοῦ.
Meminit et Aristot. Rhet. c. V.

Themistii:
Orationes.
XXIII σοφιστῶν.

AKADIMIA